

Elisa Binda
Mattia Perego

CONTEs

EXTRAORDINARIS

per a families

no ORDINÀRIES

Estrella Polar

Elisa Binda
Mattia Perego

CONTES

EXTRAORDINARIS

per a famílies

no ORDINÀRIES

Il·lustracions de
Leandra La Rosa

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Fiabe straordinarie per famiglie non ordinarie*

© del text: Elisa Binda i Mattia Perego, 2019

© de les il·lustracions: Leandra La Rosa, 2019

© de la traducció: Xavier Solsona, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2020

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2020

ISBN: 978-84-18135-66-8

Dipòsit legal: B. 13.218-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic
i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu
fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

ÍNDEX

La Nora i les Flors Boges	6
L'Amira i l'encanteri de l'amistat	22
El Monstret i els aixafasomnis	34
L'Ivy i el cadell d'humà	48
La Llevant, l'Ondí i els somriures perduts	68
La Valerie, el Micky i els maleïts anys vuitanta	86
El Xago i el Summe Bruixot Esquerp	106
L'Amy i el misteri de les bruixes desaparegudes	124
El Kal i la Llavor de la Discòrdia	146
La Flameta i els mals consells	158

la **NORA**

i les **Flors**

BOGES

La família

ADELARD

.....

**GUILLEM
ADELARD**
rei del Nord,
pare divorciat

PRISCIL·LA DELS ROURES
reina del Sud,
mare divorciada

NORA ADELARD
princesa del Nord
i del Sud

HI HAVIA UNA VEGADA UNA NENA QUE ES DEIA NORA.

La Nora era una princesa, l'única filla del rei del Nord, Guillem Adelard, i de la reina del Sud, Priscil·la dels Roures.

Feia uns anys, els seus pares havien decidit separar els regnes, perquè ja no es posaven mai d'acord en res.

El rei Guillem adorava la carn, a la reina Priscil·la li agradava el peix. A ell li encantaven el fred, la neu i el vent. A ella, en canvi, la calor, l'estiu i fins i tot la xafogor. Si la reina volia organitzar una festa de disfresses, el rei s'estimava més fer un banquet. Ella volia que la catifa davant del tron fos de seda? Ell hauria volgut que fos de vellut. El rei

sempre prenia gelat de xocolata i stracciatella, en un cucurutxo de mida mitjana; la reina, de llimona i maduixa, sempre en terrina. Però allò que els diferenciava era molt més profund: el rei era un guerrer i la reina era una maga.

En aquells temps, mags i guerrers tenien costums diferents i no simpatitzaven els uns amb els altres.

Els mags pensaven que les guerres eren inútils i una cosa d'èpoques passades, i que qualsevol problema es podia resoldre amb la màgia. Els guerrers, en canvi, eren una mica més de la vella escola i pensaven que, al regne, l'ordre s'havia

de mantenir a cop d'espases, llances i alabardes.

La manera com educaven els fills també era molt diferent. De vegades, per exemple, quan la Nora parlava amb el seu pare, ell li deia:

—Alça la veu, filla meva! Som guerrers i la gent ha de saber que tenim bons pulmons!

Lavors, la Nora anava a veure la reina i cridava:

—BON DIA, MAMA!

I la mare:

—Xiiit! Nora, abaixa la veu! El poder dels mags està en les fórmules màgiques que saben dir, no pas en el to amb què les diuen!

O bé el pare:

**—MENJA AMB
LES MANS, COM
UN VERITABLE
GUERRER!**

I la mare:

—Fes servir els coberts, no som pas animals!

O una altra vegada:

—Per molts anys, tresor, aquí tens una armadura.

—Per molts anys, bonica, t'agrada la teva nova vareta màgica?

Des que la mare s'havia quedat el Regne del Sud i el pare el del Nord, la Nora anava i venia entre els dos castells i ara passava un dia amb l'una i un dia amb l'altre.

Quan era al Regne del Sud amb la reina, la Nora anava a l'escola de màgia, on aprenia encanteris, po-

cions i a cavalcar dracs. Un cop a casa, ajudava la mare en les seves tasques de reina maga fins a l'hora de sopar, durant el qual naturalment es continuava parlant de màgia.

Per contra, quan era al Regne del Nord amb el rei, la Nora assistia a l'escola dels guerrers i aprenia a lluitar amb tota mena d'armes. Un cop a casa, ajudava el seu pare en les tasques de rei guerrer fins a l'hora de sopar, durant el qual naturalment es continuava parlant de guerra.

Les seves jornades eren molt intenses, entre les classes, els deures i els entrenaments. La Nora, però, estava contenta:

**APRENIA
MOLTES COSES
NOVES I CONTINUAVA
VEIENT ELS DOS
PROGENITORS**

tal com li havien promès. A més, cada vegada que anava d'un castell a l'altre, la Nora feia una passejada preciosa, potser la més bonica del món.

Passava sota la Cascada dels Mil Cristalls i continuava per la Vall de les Papallones del Circ, a través del camí que portava a l'Arcada de les Glicines Resplendents i al Llac dels Cignes Cantaires.

A cada viatge, la Nora feia una petita pausa i gaudia d'un moment de pau per a ella sola. Li agradava seure a pensar sempre al mateix lloc, en un prat verd que semblava abandonat.

En aquell prat, dia rere dia, la Nora va començar a conrear flors especials, diferents de totes les que es coneixien fins aleshores.

Les flors que la Nora feia créixer al seu jardí eren Flors Boges.

A més de ser increïblement boniques, cadascuna tenia alguna cosa excepcional, sorprenent, de

vegades una mica estrambòtica, però sens dubte extraordinària.

La Violeta Internacionalis, per exemple, era una violeta que sabia traduir qualsevol frase a totes les llengües del món.

NOMÉS CALIA XIUXIUEJAR-LI «BON DIA» A PROP DE LA SEVA COROL-LA

i la violeta responia «Good morning», «Bonjour» o «Buongiorno» en funció del seu humor.

Una de les Flors Boges preferides de la Nora eren les Margaritae Elium. Després d'ensumar-les intensament, el to de veu canviava completament i els peus s'aixecaven de terra durant uns segons, de manera que les persones flotaven com globus.

La Tulipa Mementina, en canvi, tenia una propietat molt útil. Si hi havia alguna cosa que no recordaves, només havies de menjar-te un pètal de la Tulipa Mementina i de seguida et venia a la memòria. La data de l'aniversari d'aquell cosí llunyà, el lloc on havies deixat el llibre que no trobaves o una poesia que t'havies après de memòria feia molts anys: tot podia ser recordat. Al jardí de la Nora creixien moltíssimes menes de Flors Boges. Hi ha-

via la Mimosa Bartendereta, que preparava uns còctels fantàstics als vianants, l'Azalea Yuppie, que ho sabia tot de les finances, i les Orquídies Orquestrum, a les quals la Nora ensenyava els rudiments de la música clàssica.

El perímetre estava ben defensat per les Roses Canines, que bordaven a possibles lladres i malfactors, i els Cactus de Guàrdia, que amb les seves espines punxants vetllaven les Flors Boges durant la nit.

Dia rere dia, sense adonar-se'n, la Nora passava cada cop més temps al seu jardí.

—Arribes tard a sopar! —va dir la reina Priscil·la—. On eres, filla meva?

La Nora va buscar una excusa convincent, perquè la seva mare no hauria entès la seva passió per les Flors Boges, que de ben segur consideraria una pèrdua de temps, una distracció del que veritablement importava: la màgia!

—Hem començat tard la classe

de sabre i llançament de ganivets amb el pare —va ser el primer que se li va acudir.

—Una altra vegada? Redimonis! El Guillem ha d'aprendre a respectar els horaris, o m'haurà de donar explicacions!

El rei Guillem, per contra, li va dir:

—Arribes tard a la classe d'explosius i ariets! On eres, Nora?

La nena sabia que el pare també hauria considerat les Flors Boges una pèrdua de temps, una distracció del que de debò importava: la guerra!

**-HEM COMENÇAT
TARD LA CLASSE
DE POCIONS I
ENCANTERIS AMB
LA MARE.**

—Un altre cop? Maleït sia! La Priscil·la ha d'aprendre a respectar els horaris o m'haurà de donar explicacions!

Junt amb les Flors Boges creixia també el nombre d'excuses que s'inventava la Nora i l'enemistat entre el rei i la reina, que s'atribuïen mútuament la culpa pels continus retards de la filla.

Mentrestant també creixia la fama de la Nora, que als dos regnes era anomenada la Reina de les Flors i era considerada un personatge misteriós i altruista, sempre disposat a ajudar els altres gràcies a les seves poderosíssimes Flors Boges. Tant per a les coses més banals com per als problemes més importants, el poble va començar a anar a veure la Reina de les Flors.

**LA FILA ERA
LLARGA I LA GENT
S'ESPERAVA
DURANT HORES
A LA CUA.**

—Oh, gran Reina de les Flors! Si us plau, salva el meu matrimoni! —va

dir en to melodramàtic una senyora d'uns cinquanta anys una mica grassoneta—. El meu marit és un bon home i ens estimem molt, però ronca tota la nit i ja no podem dormir junts.

—Abans d'anar a dormir, prepara una infusió amb aquestes flors i els seus roncs es convertiran en una

melodiosa cançó de bressol! —va contestar la Nora.

La senyora li va estrènyer les mans:

—ETS MERAVELLOSA!

—LI VA DIR ALLUNYANT-SE
AMB LA BOSSETA DE
FLORS A LA MÀ.

—Reina de les Flors! El meu blat de

moro es mor, un paràsit se l'està menjant i la collita es perdrà —va dir un pagès amb camisa de quadres i els cabells rossos aclarits pel sol, mentre agafava la mà de la seva dona.

—Té aquesta Insettivorus Affamatae —va dir la Nora mentre donava al pagès una planta verda amb una boca plena de dentetes punxerudes i grogues que es va tancar un parell de vegades amb un soroll metàl·lic—. Es menjarà el paràsit que consumeix la teva collita i ja no tindràs més problemes. Tracta-la bé, entesos? —li va demanar la Nora acariciant una fulla de la planteta carnívora.

Com més persones venien a demanar ajuda a les seves Flors Boges, més li costava a la Nora compaginar tots els seus compromisos.

CLASSES DE MÀGIA,
CLASSES D'ESPASA,
ENTRENAMENTS,
SOPARS:

era un no parar d'anar i venir.

—Arribes tard a història de la màgia! —deia la reina.

—La classe de tir amb arc ja ha començat! —l'afanyava el rei.

**—COM? T'HAS
SALTAT EL CURS
DE TELECINESI
DE LA TARDA?
—PREGUNTAVA
INCRÈDULA LA
MARE.**

—On eres durant la classe de sabre i simitarra? —la renyava el pare, fet una fúria—. La Priscil·la n'ha fet un gra massa! Aniré a parlar amb ella ara mateix!

Els dos sobirans, cadascun des del seu castell, van sortir i es van trobar casualment a mig camí, just davant del jardí de la Nora.

Van veure la filera de gent i, encuriósits, es van posar a la cua.

—Havia sentit a parlar de la Reina de les Flors —va dir el Guillem.

—No sé qui deu ser, però no m'agrada que es faci dir «reina» —va dir la reina.

—No deus estar gelosa, oi? —va preguntar el rei rient per sota el nas i donant-li un copet de colze al braç.

En el temps que van estar fent cua esperant el seu torn, el rei i la reina van veure moltíssimes persones que deixaven el jardí plenes d'agraïment cap a la Reina de les Flors. Quan els va arribar el moment, la reina va pensar que li tocava a ella entrar primer. Naturalment, el rei va pensar que li corresponia a ell entrar primer.

**—JO HE ARRIBAT
PRIMER!**

—QUÈ DIUS
ARA? NO VEUS
QUE LA PUNTA
DEL MEU PEU ESTÀ
MÉS AVANÇADA
QUE LA TEVA?

Els dos reis van començar a barallar-se i a clavar-se cops de colze. Mentre avançaven cap a l'entrada del jardí, no van veure un esglaó de pedra i tots dos van ensopegar i van caure de morros a terra just davant dels peus de la Reina de les Flors.

Quan van aixecar la vista, els dos reis van descobrir amb gran sorpresa que es tractava de la Nora.

—Mama, papa... —va dir la nena fent un gest amb el cap.

—Aquí, doncs, és on passes el temps en comptes d'anar a classes de javelina i de punyals!

—I és per això que sempre arribes tard a les classes d'encanteris astrals!

Per una vegada, el rei i la reina estaven totalment d'acord. I tots dos estaven fora de si.

—No t'he criat perquè siguis una pagesa! —va dir el pare.

—Les princeses no s'ocupen de les flors, com a màxim les reben com a regal! —va replicar la mare.

La Nora va fer un llarg sospir i, agafant-los les mans, va dir als seus pares:

**-NO VULL HAYER
D'ESCOLLIR ENTRE
SER UNA GUERRERA
O UNA MAGA, AQUÍ
PUC SER LES DUES
COSES:**

forta i valenta com m'ensenya el papa, enginyosa i sàvia com m'ensenya la mama.

Els seus pares no semblaven gaire convençuts, per això la Nora els va convidar a passejar amb ella per l'interior del jardí.

—Mireu aquestes flors. Són Roselles Pacis i tenen la capacitat d'atreure els Monstres Bavosos, que saquejaven sempre les cases del poble. Fixa't, papa, quan els Monstres Bavosos s'acosten aquí, poso en pràctica les teves classes de sabre, així els pagesos poden estar tranquils.

La Nora es va aproximar a una altra Flor Boja.

—Fixa't, mama, aquestes són Lluïnes de Neu, unes flors que curen les ferides causades injustament. Aquestes flors només creixen al Nord, amb el vent de les glaceres. Però gràcies a les teves classes de control dels elements, he sabut recrear el seu hàbitat —va dir, i ales-

hores va girar les mans davant de la cara i va bufar pols de gel damunt de les flors, que es van revifar agitant les seves fulletes.

Per segona vegada en un mateix dia, el rei i la reina estaven completament d'acord: les Flors Boges eren extraordinàries!

La Nora va poder continuar cuidant les flors i fent créixer el seu jardí amb el suport dels seus pares, però amb la condició que no deixa-

ria de banda les classes i els entrenaments.

EL REI
I LA REINA VAN
CONTINUAR
ESTANT EN
DESACORD
EN TOT,

tant de política com de música, de cuina com de moda, d'esports com d'art. En una cosa, però, sí que sempre van coincidir:

**LES FLORS
BOGES
DISPOSARIEN
DE TOT L'ESPAI
QUE LA NORA
VOLGUÉS ALS
DOS REGNES.**

Al cap de poc van sorgir parterres de More Maraques, que marcaven

el ritme als nens que jugaven a les places; rams de Jacints Tintats, que modificaven el color dels cabells dels qui les ensumaven ben fort; mates de Margarides Pizzeres, que si es regaven amb oli d'oliva feien néixer pizzes molt aromàtiques.

Ara, els reis ja no tenien cap dubte que la seva petita princesa no es convertiria en la pròxima reina guerrera del Nord ni en la pròxima reina maga del Sud.

Perquè la Nora ja era una reina, la Reina de les Flors, que com les seves estrafolàries i originals Flors Boges unificaria els dos regnes.